

Mr. Frits Hommersom heeft zich in zijn juridische praktijk gespecialiseerd in watersportzaken. In de Waterkampioen brengt hij veel voorkomende en opvallende zaken onder de aandacht.

De zaak van het koopcontract

Willem Zaal ziet op 20 september 1997 een advertentie voor een klassiek motorjacht, bouwjaar 1949, ontworpen door De Vries Lentsch. Hij neemt contact op met verkoper Jan Broekmans bekijkt de volgende dag het jacht en maakt meteen een proefvaart. Diezelfde dag nog wordt het motorjacht aan Willem Zaal verkocht. Hij betaalt 240.000 gulden. Op 11 oktober varen Zaal en Broekmans de boot naar de nieuwe ligplaats. Een klein jaar later wordt het schip op de wal gezet. Op 25 maart 1999 voert een verzekeringsexpert een vlakkeuring aan het onderwaterschip uit. Hij meet vlakdiktes van 3,3 tot 7,1 millimeter. Dit is voor Willem Zaal aanleiding om Broekmans aansprakelijk te stellen voor een wanprestatie. Wat is er namelijk aan de hand?

MR. Frits Hommersom: "Willem Zaal vertelt mij dat op die 21e september 1997 een eerste koopovereenkomst wordt gesloten. In deze overeenkomst is een koopprijs opgenomen van 275.000 gulden én het beding dat Willem Zaal de boot zal laten keuren. Na verdere onderhandeling komt er een tweede koopovereenkomst, gedateerd 10 oktober 1997. Belangrijk is dat in het eerste contract de passage over de keuring wordt doorgehaald omdat Jan Broekmans bereid is de plaatdikte van minimaal 5 millimeter onder de waterlijn te garanderen. Volgens Broekmans is een onderzoek niet nodig, omdat dat in april 1996 al door een verzekeraar is gedaan. De plaatdikte was toen overal minimaal 5 millimeter, volgens Jan Broekmans.

"Een van beide partijen liegt. Ik ga nu aangifte doen van meened!"

In de tweede koopovereenkomst wordt daarom opgenomen: 'De verkoper garandeert een minimale plaatdikte onder de waterlijn van 5 millimeter.' Maar zoals gezegd blijkt op 25 maart 1999 dat de scheepshuid niet overal minimaal 5 millimeter dik is. Daarna wordt op 24 augustus door een tweede expert onderzoek uitgevoerd. Het onderwaterschip blijkt ernstig aangetast door corrosie als gevolg van onvoldoende onderhoud.

Volgens Willem Zaal moet Jan Broekmans geweten hebben dat het schip deze gebreken vertoonde. Broekmans echter weigert elke aansprakelijkheid. Daarom laat Mr. Hommersom Broekmans dagvaarden. Deze probeert aan zijn verantwoordelijkheden te ontkomen en voert met zijn raadsman zeer creatieve verweren.

Zo zou – volgens Broekmans – Willem Zaal akkoord zijn gegaan met een prijsvermindering van 35.000 gulden en daarvoor het risico genomen hebben om het schip te accepteren in de toestand waarin het zich bevond en afzien van de keuring. Jan Broekmans ontkent de tweede overeenkomst te kennen en stelt deze overeenkomst nooit te hebben ondertekend!

Partijen treffen elkaar bij de rechtbank te Roermond. Een eerste bijeenkomst brengt geen oplossing; de rechter vindt dat Willem Zaal moet bewijzen dat de tweede koopovereenkomst inderdaad de overeenkomst is die is gesloten. Bij het getuigenverhoor worden beide partijen onder ede gehoord. Nadat Zaal zegt dat beiden het contract hebben ondertekend, verklaart Broekmans dat hij deze overeenkomst niet heeft getekend. Dit vindt de rechter-commissaris te gortig: 'Een van beide partijen zit hier te liegen. Ik ga nu aangifte doen van meened en wee degene die heeft gelogen!' De rechter-commissaris geeft opdracht om de contracten naar het Nederlands Forensisch Instituut te sturen om de handtekeningen te laten analyseren. Het NFI concludeert dat de handtekening waarschijnlijk van Jan Broekmans is. Daarmee is voor de rechtbank de zaak rond; de tweede koopovereenkomst moet als rechtsgeldig worden beschouwd. Dit betekent dat Jan Broekmans als verkoper een minimale plaatdikte onder de waterlijn van 5 millimeter heeft gegarandeerd.

In de loop van de procedure die nog drie jaar (!) duurt, voert Jan Broekmans nog uiteenlopende verweren. Zo zou Willem Zaal niet binnen redelijke tijd de gestelde gebreken aan Broekmans kenbaar hebben gemaakt. Bovendien betwist hij dat de gebreken tijdens het tekenen van het contract al aanwezig waren. Volgens hem is de plaatdikte afgenomen doordat het schip in de haven over de grond heeft geschuurd. De rechtbank gelast een deskundigenonderzoek om aan alle onduidelijkheid een eind te maken. De deskundige is eveneens glashelder in zijn oordeel. De vergeworderde staat van de corrosie maakt dat het schip nooit de gegarandeerde minimale plaatdikte van 5 millimeter kan hebben gehad. Ook het verminderen van de plaatdikte door het schuren over de bodem wordt door deze deskundige van de hand gewezen. Nadat Jan Broekmans tenslotte ook nog de deskundige van partijdigheid en onprofessionaliteit heeft beticht, is de rechtbank het zat. Jan Broekmans wordt volledig in het ongelijk gesteld en dient alle kosten, verbandhoudende met het herstel te voldoen.

Er was weliswaar vijf jaar voor nodig, maar eerlijkheid duurde dan toch het langst."

De namen van de betrokkenen zijn gefingeerd.